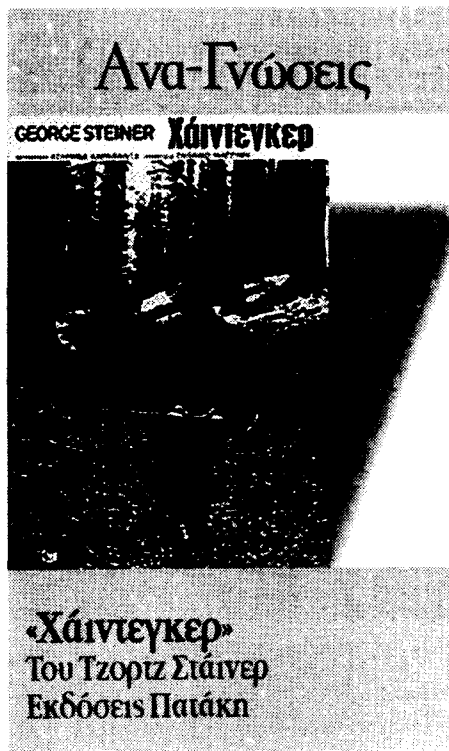


«**Εκείνο το απόγευμα**, δοκίμασα την πρώτη παράγραφο του Sein und Zeit (Είναι και Χρόνος). Δεν κατάφερα να συληθώ ούτε καν την πιο σύντομη, την εκ πρώτης όψεως πιο στρωτή πρόταση. Ο στρόβιλος όμως γύριζε, η ανεξάρτητη νύξη ενός κόσμου που το βάθος του ήταν για μένα νέο. Ορκίστηκα να προσπαθήσω ξανά και ξανά». Με αυτόν τον τρόπο, ο Τζορτζ Στάινερ περιγράφει την πρώτη του συνάντηση με το φιλοσοφικό ογκόλιθο που ονομάζεται Χάιντεγκερ, κατά την περίοδο που, νεαρός φοιτητής στο Πανεπιστήμιο του Σικάγο, παρακολουθούσε το σεμινάριο του Λέο Στράους, στις αρχές της δεκαετίας του 1950. Η ανορθόδοξη για πολλούς έλξη που ασκούσε η φιλοσοφία του Χάιντεγκερ στον Στάινερ, κυρίως λόγω της εβραϊκής καταγωγής του, συνεχίστηκε σε όλη τη διάρκεια της συγγραφικής του πορείας και βρήκε τη συστηματική της διατύ-



πωση σε ένα περιεκτικό κριτικό δοκίμιο που δημοσίευσε το 1978. Πολλά είναι αυτά που, κατά τον Στάινερ, μαρτυρούν το φιλοσοφικό μέγεθος του Γερμανού στοχαστή: η άσκησή του στο πεδίο της εντατικής σκέψης τού είναι και της γλώσσας, αλλήλα και η πίστη του στη δράση της σκέψης. Παράλληλα, ο Στάινερ αναγνωρίζει στον Χάιντεγκερ έναν μοναδικής δύναμης «ανθρωπισμό», που ενέπνευσε την επιστήμη και τη φιλοσοφία του 20ού αιώνα. Εντούτοις, ο Στάινερ δέχεται ότι τίποτα δεν μπορεί να δικαιολογήσει τη σιωπή τού Χάιντεγκερ για τα εγκλήματα του ναζισμού και το Άουσβιτς: η «περίπτωση Χάιντεγκερ» ερμηνεύεται κατ' αυτόν μέσα από την εκλεκτική συγγένεια, η οποία αφορμάται ήδη από τον Πλάτωνα, ανάμεσα στη φιλοσοφία και στο δεσποτισμό...